

KOLMEN VUODEN KULUTTUA

MERKILLISIÄ
VIESTEJÄ

Merina Halvola

Merina Halkola

Kolmen vuoden kuluttua

Merkillisiä viestejä

© 2026 Merina Halkola

Kannen kuva: Merina Halkola

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8840-0

1 luku

”Mä en vaan tajua!” Marja huokaisi ja tunki kännykkänsä farkkushortsiensa taskuun. ”Tajua mitä?” Manu kysyi ja nosti hänkin katseensa kännykästään ja vilkaisi Marjan pettynyttä ilmettä. ”Sitä, ettei Tuomas oo pitänyt muhun yhteyttä, kuin korkeintaan pari kertaa tän kesän aikana.” Marja tuhahti. ”No mutta eihän kesää ole kulunut kuin hieman yli kuukausi.” Susanna totesi sivusta. ”Ehkä se ei oo ehtinyt.” Veli huomautti kirjoituspöytänsä äärestä, johon hän oli hetki sitten hakenut Marjannan viime viikolla hankkiman läppärin katsoakseen jalkapalloiluharrastuksen nettisivuja, missä joukkueessa olisi enää tilaa. Hän oli tullut viime hiihtolomalla siihen ajatukseen, että kyseisen harrastuksen voisi aloittaa uudestaan.

”Mitä kiireitä muka kesällä voi olla?” Marja tuhahti ja kaivoi kännykkänsä uudestaan taskustaan. ”Se ei oo vieläkään vastannut mun ääniviestiinkään, jonka mä lähetin sille noin viisi minuuttia sitten.” ”No voihan kesälläkin olla vaikka minkälaisia kiireitä, kuten kaikki reissut ja... monet muut asiat.” Susanna huomautti hymyillen hieman. ”Niin kai sitten. Mutta kai se nyt voisi ehtiä lähettää edes yhden viestin päivässä, ellei se jostain syystä oo liikaa pyydetty?” Marja tuhahti.

”Ei se varmaan ole, mutta tänäänhän Tuomas tulee muutenkin, joten ihan turhaan sä siitä huolehdit.” Veli

huomautti edelleen katse tiukasti nettisivuilla, josta hän oli juuri löytänyt osallistumislinkin. ”Hei kato Susanna! Mä löysin meille molemmille paikat joukkueista. Tää joukkue, mihin mä aion hakea heti tänään on se sama, josta mä silloin lähdin, ja tää, mistä sä silloin lähdit on myös sama, missä sä olit. Eikö meille käynytkin hyvä tuuri?” Veli huudahti yllättäen ja vilkaisi sitten hänen viereensä tullutta Susannaa hymyillen. ”On se kieltämättä. Nyt me päästään taas pelaamaan. Pitää toivoa, että äiti suostuu.” Susanna totesi hymyillen ja silittäen Velin hartioita. Veli hymyili Susannalle ja tämä hymyili takaisin.

”No onnea sitten teille. Pääsette oikein kunnolla pitämään yhtä.” Manu huomautti tapansa mukaan suorasukaisesti ja laskeutui Velin nykyään lähes aina pedatulle sängylle. ”Kuule me ollaan tietysti eri joukkueissa. Ei täältä oo koskaan löytynyt yhteistä joukkuetta pojille ja tytöille.” Veli huomautti virnistäen. ”No aivan sama, mutta kuljettehan te kuitenkin harkkoihin yhtä matkaa, vai?” ”Tietysti. Mikään muu ei tulisi kysymyksenäkään.” Susanna huomautti hymyillen ja halaten Veliä. Manu hymyili takaisin ja asettui takaisin Velin sängylle.

”Hei ihan oikeesti! Ettekö te voi olla puhumatta mistään muusta kuin siitä vitsin jalkapallosta?!” Marja huudahti hermostuneena. ”Ja etkö sä voi olla puhumatta vain Tuomaksesta ja turhista epäilyistäsi?” Manu kysyi hieman ivallisesti. Marja loi paheksuvan katseen häneen. ”Mutta ei tää oo turhaa! Musta vaan tuntuu, ettei se enää välitä musta!” Marja huudahti. Manu huokaisi syvään ja nousi sitten jälleen istumaan. ”Kuule nyt Marja! Mä oon kyllä sataprosenttisesti sitä mieltä, että kyllä Tuomas susta edelleen tykkää.” ”Mutta... miten sä voit olla varma sii-

tä? Eihän se oo vastannut mun viesteihinikään, eikä sen koommin mitään viestejä lähetellytkään!” ”Mä kuule luulin sun jo tietävän sen Tuomaksen tyttöystävänä, että tämä viihtyy paljon enemmän koneella, kuin kännykällä.” Veli huomautti. ”No kyllä mä sen tiesin, mutta... olisihan se silti voinut edes vaikka vastata, ettei nyt ehdi vastaamaan.” Marja änkytti hieman nolona. ”Varmasti, mutta ehkä sillä ei vaan ole ollut aikaa siihen. Eihän se oo vastannut edes meidänkään viesteihin.” Susanna vuorostaan huomautti hymyillen hieman. ”Mutta silti! Kyllä kai te nyt tajuutte!” Marja huokaisi ja kaivoi jälleen kännykkänsä farkkusortsiensa taskusta.

Veli huokaisi syvään ja siirsi sitten katseensa jälleen tietokoneeseen. Silloin sen alareunassa vilahti linkki Skypestä. Siinä luki: Tuomas Saarenmaa online-tilassa. ”No mutta Marja! Jos sä kerran oot noin epätoivoinen, niin voidaanhan me tietysti skypettä sille. Mitäs siitä sanoisit?” Veli kysyi kääntyen samalla Marjaan päin virnistäen. ”Mutta kuinka se voi olla mahdollista? Tuomashan on nyt matkalla...” ”Ja varmasti myös koneella. Eihän se koskaan jätä konetta kotiin, kun se lähtee matkalle.” Manu keskeytti Marjan hieman huvittuneena. ”Juuri niin. No mitä sanoisit Marja? Pyydänpö Skype-puhelua?” Veli kysyi virnistäen. ”Mä vähän epäilen, että onkohan sillä aikaa edes siihenkään, sillä jos se ei edes vastaa meidän viesteihin... mutta ihan sama sitten.” Marja myöntyi ja Veli aukaisi siinä samalla Skypen.

”Anteeksi, kun keskeytän, mutta kysyikö kukaan mun ja Susannan mielipiteitä?” Manu naurahti ja Veli vilkaisi häntä ja Susannaa hieman hämillään. ”Sori. Käykö teille?” ”No miksei kävisi. Onhan se meidän kaikkien

ystävä.” Manu naurahti ja Susannakin nyökytteli huvittuneena. Veli huokaisi hänkin hieman huvittuneena ja kirjoitti sitten Skypeen viestin ja pyysi sillä Skype-puhelua ja pian kaikki näkivät, kuinka Tuomas kirjoitti vastaukseksi, että sopii ja näytölle ilmestyi yksi virnistävä hymynaama.

Niinpä Veli sitten käynnisti hymyillen Skype-puhelun eikä kestänyt kauaakaan, kunnes Tuomas jo vastasi. ”Moi. Missä päin menette?” Veli kysyi heti, kun oli laittanut videokuvan päälle. *”Moi tuota... Me ollaan täällä hetkellä tässä Tiiriöllä, eikä siksi kestä enää kauaa, mutta mä vähän mietin, että mahtaakohan tää nettiyhteys jaksaa pitää tätä video chattia päällä, kun täällä huoltoaseman parkkiksella on sen verran huono yhteys. Hyvä että tääkin edes toimii.”* Tuomas huomautti. *”Mutta voidaan me silti kokeilla. Pidetään vain yhteyttä niin kauan, kuin nettiä riittää ja kunnes äiti ja Iris palaavat vessasta ja isä on saanut tankattua auton. Kun en mä ihan viitti puhuu, kun nekin kuulee.”* Tuomas selitti. ”Okei. No mutta Marjalla taitaa olla pieni kysymys sulle.” Manu totesi virnistäen ja vilkaisten vieressään olevaa Marjaa, joka puolestaan mulkaisi hänelle vihaisesti, mutta kääntyi kuitenkin nolona Tuomaksen puoleen. ”Ööh... Ei mulla oo mitään tärkeää...” Hän änkytti ja sai sillä Tuomaksen ja kaikki muutkin nauramaan.

”No Marja vain olisi tiedustellut, että miksi sä et oo vastannut melkein mihinkään sen lähettämiin viesteihin.” Manu totesi ja vilkaisi samalla Marjan pelokasta ilmettä. Tuomasta alkoi naurattaa. *”Ai sellaista asiaa. Mä jo luulin, että jotain vakavampaakin olisi sattunut.”* ”Mutta sehän on vakavaa...” Marja mutisi niin, että Tuo-

mas tuskin kuuli. *”No kuule Marja. Tässä on ollut vähän kaikenlaista. Esimerkiksi mä oon viettänyt aikaa mun kavereiden kanssa ja meidän perheellä on ollut vaikka mitä menoja. Ja Iris on ollut ihan hirvee riesa ja josta muuten tulikin mieleeni, että Julia on myös tehnyt mulle vaikka mitä. Kerran mä huomasin sen mun vieressäni, kun mä heräsin ja tietysti se ei sitten voinut olla...”* Mutta Tuomaksen sanat keskeytyivät, kun nettiyhteys yllättäen katkesi.

Veli huokaisi syvään harmista, sillä hänen olisi tehnyt kovasti mieli kuulla enemmän. ”Ei sitten kestänyt tämän kauempaa.” Manu huokaisi ja asettui takaisin Veliin sängylle. ”No ei sen väliä. Saimme ainakin kuulla, että hänellä menee hyvin ja kohtahan me nähdään se. Eiköhän silloin voi keskustella kaikesta paljon paremmin.” Susanna totesi hymyillen hieman. ”No saiko Marja vastauksen, miksi Tuomas ei ole vastannut sun tai meidän viesteihin?” Manu kysyi hieman ivallisesti. Marja ei vastannut mitään ja kaikki kääntyivät katsomaan häntä ihmeissään. ”Mikä sulla on?” Susanna kysyi huolestuneena nähtyään Marjan surkean ilmeen. ”Tuomas on viihtynyt niin hyvin sen Julian kanssa, ettei se oo viitsinyt vastata mun viesteihin.” Marja huudahti ja purskahti sitten ikuun.

Susanna huokaisi syvään ja kiersi sitten kätensä Marjan harteille. ”Kuule. Mä en usko tota ollenkaan. Eihän Tuomas ole koskaan puhunut mistään Juliasta, ehkä se voi olla sen naapuri tai joku koulukaveri. Eihän sen tarte mitään merkitä. Susta se välittää. Muista se.” ”Mutta jos se ei välitä sittenkään! Jos se välittääkin enemmän siitä Juliasta tai mitä, jos se onkin tuntenut sen Julian jo

kauan ennen mua ja ollut sen kanssa joskus yhdessä. Mulla on siis kyllä kokemusta siitä, että kaikki pojat pettää aina. Ensiksi Valtteri, sitten Tuomas. Mä en enää kes-tä!” Marja huusi nyt jo täysin itkuisena. Susanna huokaisi uudestaan ja silitti Marjaa selästä. ”Jotenkin mä en tota usko, mutta olisiko se niin paha, jos ja kun sillä on tietysti muitakin kavereita, ja osa sattuisi olemaan tyttöjä. Onhan Tuomas minunkin ystävä ja Manu myös, eikä Veli koskaan ole ollut siitä mustasukkainen vai mitä?” Susanna kysyi ja kääntyi katsomaan Veliä hymyillen hieman.

Veli tiesi, että Susanna oli oikeassa. Ei häntä ollut koskaan haitannut se, että Manu ja Tuomaskin olivat Susannan ystäviä. Ja Marja ei varmasti tullut ajatelleeksi sitä, että kyllähän Tuomas oli myös Susannankin ystävä ja he kaikki olivat myös Marjankin ystäviä. Ei siinä pitäisi olla mitään ihmeellistä. ”Mutta... eihän ystävät löydä toisiaan sängystä silloin kun ne herää. Se ei voi merkitä mitään muuta kuin vain, että mä oon oikeassa.” Marja hermoili. Susanna katsoi poikia huolestuneena. Veli ainakin muisti vasta nyt tämän hieman kummallisen pikku seikan. Tuomashan oli nähnyt Julian hänen vieressään aamulla ja missä muualla yleensä herätään kuin sängyllä? Mutta jotenkin hän ei uskonut. Ei Tuomas vaikuttanut sellaiselta.

”Mutta oottehan te kuitenkin aika erilaisia, jos sitä tarkkaan katsoo. Tuomashan tykkää olla koneella suurimman osan ajastaan ja sä ramppaat kylillä kavereitten kanssa.” Manu huomautti yllättäen, joka sai Marjan vilkaisemaan häntä hyvin kauhistuneena. ”Mitä jos se Julia ymmärtää paljon enemmän koneista kuin minä, joten ei ihme että Tuomas tykkää siitä enemmän. Sehän on sille

siinä suhteessa parempi kuin minä.” Marja huudahti hermostuneena. Veli mulkaisu Manulle vihaisesti. Miksi tämän piti mennä jälleen mölöttämään jotain Marjan ja Tuomaksen erilaisuudesta.

Mutta yhtäkkiä Velin huoneen ovelta kuului koputus ja Marjanna asteli sisään muina naisina ja Marja lopetti samassa itkemisensä. ”Hyvä, että te kaikki olettekin jo täällä! Tuomas ja Iiris tulevat ihan näillä hetkillä. Olisiko teistäkin kiva olla vastassa heitä?” Tämä kysyi, eikä ollenkaan näyttänyt kiinnittävän huomiotaan Marjan itkun punertamiin kasvoihin. ”Joo, me oltiinkin aikeissa mennä heitä vastaan. Mä vain ilmoitin itseni siihen jalkapallojoukkueeseen, josta puhuin sulle eilen.” Veli ilmoitti ja Marjanna hymyili tälle. ”On kyllä todella hienoa, että olet alkanut harrastaa liikuntaa.” Hän myhäili ja lähti sitten pois Velin huoneesta.

Samassa kaikki purskahtivat suureen nauruun. Jopa Marjakin kaikesta huolimatta. ”Ainahan sä oot liikuntaa harrastanut! Sun äitihän totesi saman jo hiihtolomallakin.” Manu nauroi. Veliäkin nauratti niin, ettei hän saanut sanaa suustaan. Ihan kuin äiti ei olisi huomannut sitä aiemmin. Velin mielestä tämä oli nykyään tullut hyvin kummalliseksi, kun tämä hyräilee aina välillä ja muutenkin käyttäytyy salaperäisesti. Häipyy aina välillä jonkin kauaksi aikaa eikä kerro, mitä teki. Hymyilee vain viekasta virnistystään. Olihan Velistä toisinaan mukavaa, että Marjanna voi hyvin, mutta hän olisi toivonut äidin olevan sellainen, kuin kaikkien muidenkin äidit. Mutta se näytti olevan Marjannalle täysin mahdotonta.

”No kai Tuomas sitten tulee ihan kohta. Menäänkö jo alas odottamaan häntä?” Veli kysyi vilkaisten

muita. ”No mennään sitten. Jos Marja mitenkään kykenee siihen.” Manu huomautti virnistäen Marjalle. Marja tuhahti kuuluvasti ja mulkaisi sitten Manulle, eikä Veli voinut olla hymyilemättä, kun hän aukaisi huoneensa oven ja asteli ulos.

Mutta juuri silloin huoneen oven takaa kuului vanha epätoivoa herättävä ääni. ”Hei varokaa vähän! Mä olin jäädä väliin!” Veli raotti vähän ovea ja näki sen takana Fannin ärtyneet kasvot. ”Sori, ei me huomattu.” Veli pahoitteli. ”Etpä tietenkään! Sä vaan halusit kolhia mua ovella!” Fanni ärjyi ja marssi sitten Alinan kanssa hänen edestään. Veli kohautti olkapäitään. Hän ei ollut täysin ymmärtänyt, miksi Fanni käyttäytyi nyt tällä tavalla. Tosin ainahan tämä oli ollut inhottava ja itseks, mutta nyt tämä tuntui olevan vielä tuplasti ilkeämpi häntä kohtaan.

Sen enempää välittämättä Veli lähti alakertaan muiden tullessa jäljessä. Hän näki jo kaukaa kuinka Fanni oli pysähtynyt Marjannan luona ja kuinka heidän välille oli jälleen syntynyt jokin riita. Fanni ei edes vilkaissutkaan Veliä, kun hän käveli ulko-ovelle ystäviensä kanssa. Tuomasta ei vielä näkynyt, mutta Fanni sen sijaan sai nähtävästi tahtonsa jälleen läpi, sillä tämä saapui ulko-ovelle Alinan kanssa. Mutta juuri silloin pihaan kaarsi tumma henkilöauto ja sen takaovet avautuivat. Toisesta astui ulos Tuomas ja toisesta tämän pikkusisko Iris.

Veli näki, kuinka Iris juoksi ilahtuneena Fannin ja Alinan luokse ja alkoi heti juttelemaan jostain. Tuomas sen sijaan otti laukkunsa tavaratilasta ja hyvästeli sitten vanhempansa ennen kuin asteli Velin ja muiden luokse. Veli näki, kuinka tämä hymyili heille ja etenkin Velin takana olevalle Marjalle. Veli vilkaisi Marjaa ja näki, kuin-

ka tämä oli muuttunut hieman kalpeaksi. Mutta kuitenkin tämä asteli empivin askelin muiden takaa Tuomaksen luo ja katsoi tätä hieman hymyillen suoraan silmiin.

Äkkiä Tuomas kiskaisi Marjan lähelleen suudlakseen. Marja vetäytyi pelästyneenä pois ja katsoi sitten Tuomasta selvästi yllättyneenä. ”Mitä nyt?” Tuomas kysyi pelästyneenä. Marja heilautti kerran päätään, kuin heittääkseen ajatuksensa muualle ja painautui sitten Tuomaksen lähelle ja suuteli uudelleen. ”Oli niin ikävä...” Marja mutisi ja kiersi kätensä tiukemmin Tuomaksen ympärille. Veli ei voinut sille mitään, että hän tunsi sääliä Marjaa kohtaan, kun tämä ei uskaltanut kysyä Tuomakselta suoraan Juliasta tai mistään siihen liittyvästä. Hänen mielestään oli aivan ilmiselvää, ettei Tuomaksella ollut ketään muuta kuin Marja, mutta Marja itse oli niin vahvasti toista mieltä. Mutta, eihän Veli kuitenkaan tiennyt mitään Tuomaksen muista ystäväistä. Olihan tällä varmasti muitakin ystäviä, kuin vain he. Mutta oli kyllä hyvin epätodennäköistä, että tämä pettäisi Marjaa mitenkään.

Mutta juuri silloin Marjanna ilmestyi hänen taakseen. ”Anteeksi kun en ehtinyt mukaan, mutta...” Mutta tämä lopetti sanansa kesken nähtävästi heti huomattuaan Marjan ja Tuomaksen suutelevan. ”Voi anteeksi! Ei ollut tarkoitus keskeyttää!” Tämä huokaisi ja oli lähtemäisillään, mutta Veli kuitenkin esti sen. ”Mitä asiaa sulla oli?” Marjanna kääntyi takaisin hymyillen. ”Ei sen kummempaa kuin, että unohdin vain kaiken sen eilisen jälkeen käydä kaupassa, ja olisin pyytänyt Fannia siihen tarkoitukseen, mutta tällä oli kuulemma jokin kiire jonnekin. Niin että...” ”Joo. Kyllä mä voin käydä kaupassa vaikka hetikin.” Veli lupautui hymyillen, sillä hän kyllä muisti

hyvin sen eilisen, jolloin Fanni oli ollut erityisen ärtyneellä tuulella. Tämä oli kinastellut koko päivän Marjannan kanssa huoneensa siivoamisesta ja siivonnut sen siksi vasta yöllä myöhään.

”Sori, kun mä nyt joudun lähtemään sinne kauppaan, mutta te voitte ihan hyvin odottaa vaikka meillä, ei mulla kestä kuin korkeintaan tunnin.” Veli pahoitteli. ”Ei mitään. Jos sä haluat, niin me voidaan tulla vaikka mukaan sua häiritsemään.” Manu naurahti. Veli ainakin tiesi tämän tottuneen siihen, että heillä aina sattui ja tapahtui jotain odottamatonta. ”No saadaan ainakin liikuntaa, jos vaikka mennään sinne kävellen, vai miten sä haluat?” Susanna kysyi hänkin hymyillen. ”No mulle on ihan sama. Mennään vaikka sitten kävellen.” Veli hymähti ja kääntyi sitten ympäri katsomaan jälleen paikalle ilmestynyttä Marjannaa. ”Tässä olisi sitten kauppalappu. Toivottavasti ymmärrät minun huonosta käsialastani, sillä tein sen juuri äsken kiireellä, ettet joudu odottamaan kauaa.” Marjanna sanoi ja ojensi sitten Velille repun, rahat ja pitkän listan.

Veli otti hymyillen tavarat vastaan äidiltään ja silmäili sitten tämän lähdeyttä kauppalappua. Siinä oli ainakin kolmekymmentä eri tuotetta. ”Tässä taitaa kestää koko loppupäivä.” Veli naurahti ja tunki paperin ja rahat taskuunsa.

Kun Veli ja muut vähän myöhemmin palasivat kaupasta, kantoi Veli reppua selässään muiden auttaessa kassien kanssa, sillä jo lähtiessä oli ilmiselvää, etteivät kaikki ostokset millään voineet mahtua reppuun. Veli avasi koti-ovensa ja näki heti sen takana Fannin ja Marjannan. Fanni seisoivat ulko-ovella ja keskusteli jälleen Marjannan

kanssa jostain. ”Hyvä kun tulitte! Minulla nimittäin on tärkeää asiaa Velille, mutta ei se kai haittaa, jos te muutkin kuulette.” Marjanna sanoi hymyillen hilpeästi.

”No me voidaan kyllä lähteäkin, jos se asia on teidän perheen keskeistä.” Manu aloitti, mutta Marjanna kuitenkin antoi luvan jäädä. ”Missä muuten Iris on?” Tuomas kysyi nähtävästi hoksattuaan, ettei hänen pikkusiskoakaan näkynyt missään. ”Se kuule meni käymään pikaisesti Alinan luona ja tulee aivan kohta.” Fanni totesi ja samassa ulko-ovella soi jälleen ovikello ja sitä lähimpänä oleva Susanna aukaisi sen. Sisään astui Iris ja tämän perässä Alina ja samalla hetkellä Irmankin huoneen ovi avautui ja Irma pyyhälsi ulos ja jäi tuijottamaan äitinsä suurta matkalaukkuläjää. ”Noniin! Nyt ovat kaikki paikalla!” Marjanna totesi mielissään.

Veli laski huokaisten reppunsa ja muiden ojentamat kassit eteisen lattialle ja keskittyi kuuntelemaan mitä asiaa äidillä oli. ”No tässä on käynyt nyt sillä tavalla, että minun pitää yllättäen lähteä viikoksi matkoille, enkä voi ottaa teitä mukaani. Siksi ehdinkin sopimaan Mintun kanssa, että Irma lähtee hänen ja Laurin luokse Helsinkiin. Minttu lupasi käydä myös Linnanmäellä. Ja Veli ja Fanni sen sijaan lähtevät heti huomenaamuna Hannun luokse Jyväskylään. Mutta siinä on kuitenkin yksi ongelma. Nimittäin, minne Tuomas ja Iris sitten menevät.” Marjanna huokaisi. ”Enhän minä voi teitä kotiinkaan lähettää, kun vasta te tulitte. Joten ei kai meille jää muuta vaihtoehtoa, kuin lähettää teidätkin mukaan. Olen melko varma, että Hannulle käy.”

Veli katsoi äitiään ällistyneenä. Juuri hetki sitten hänet lähetettiin kauppaan ja hänen mielestään juuri os-

tettu ruokamäärä olisi riittänyt hyvin miksei jopa kahdellekkin viikolle. Mutta nyt hänestä tuntui, että kaupassa tuli käytyä aivan turhaan. Vaikka tosin äidin päähän pistoistahan ei aina tiedä etukäteen. Veli vilkaisi Marjannaa ymmällään, sekä hieman turhautuneena. Ja kaiken lisäksi hän ei tiennyt, minne tämä oli menossa? Hänestä myös tuntui, ettei kukaan muukaan tiennyt yhtään enempää kuin hänkään. Veli uskoi, että viikko Fannin kanssa isän luona ei olisi mitään mieluista puuhaa. Se olisi oikeastaan vain valitusten kuuntelemista siitä, ettei Jyväskylässä ollut mitään tekemistä, niin kuin joskus aiemminkin. Veli vilkaisi Fannia, joka myöskin katsoi häntä kauhistuneen näköisenä. Ilmeisesti tämäkään ei halunnut Veliä seurakseen.

”Kuule Marjanna. Fanni ei nähtävästi ole vielä ehtinyt kertoa, että meilläkin olisi matka suunnitelmissa, nimittäin Katriina, yksi meidän hyvistä ystävistä kutsui meidät kaikki juuri Yyteriin Poriin heidän perheen lomaosakkeeseen. Niin ja me kaikki toivoisimme, että Fanni ja Iiris pääsisivät myös mukaan. Olikisiko se mitenkään mahdollista?” Alina kysyi yllättäen. Veli vilkaisi nopeasti Alinaa. Hän ei tiennyt miksi, mutta kuitenkin hänestä tuntui, että tämä tuntui olevanärkevin kaikista Fannin ystävistä. Sen hän oli usein huomannut heidän kaikkien käytöksestä. Hän oli aina ihmetellyt, että miksi Fanni ei voinut olla samankaltainen, kuin tämä hänen paras ystävänsä? Silloin häntä sietäisi paremmin.

Veli vilkaisi jälleen Marjannaa, joka ilmiselvästi näytti miettivän Alinan ehdotusta. ”No eiköhän se onnistu. Pärjäähän Veli ja Tuomas varmasti siellä ilman teitäkin.” Marjanna hymähti viimein. Fanni riemastui heti ja

Yhdeksäs luokka on vihdoin päättynyt ja kesä on alkanut, mutta Veli ei aivan käsitä, mikä hänen äitiinsä on mennyt, kun tämä on alkanut käyttäytyä entistäkin oudommin. Ja hänen ystävällään Marjallakin näyttää olevan huolia Tuomaksen suhteen, vai osoittautuvatko ne sittenkin aivan turhiksi?

Mutta miten käy kesäloman, kun Veli joutuu lähtemään Tuomaksen kanssa Jyväskylään isänsä luokse, kun käy ilmi, että hänen äitinsä täytyy yllättäen lähteä jonnekin. Onneksi Veli ja Tuomas saavat Velin isän suostumaan siihen, että loputkin heidän ystävänsä tulisivat kylään.

Mutta pian Veli ja Tuomas saavat tietää Velin isään kohdistuvista uhkausviesteistä ja merkillisistä soitoista. Veli ystävineen päättävät selvittää kuka viestejä lähettää ja mistä syystä Velin isää uhataan.

Kirjasarjaan liittyviä kuvia voi katsella osoitteesta: kuviakirjoista.blogspot.com

